1

ПАПЕРОВИЙ КОРАБЛИК

Хлопчик склеїв крихітний кораблик.
Вирізав з паперу Капітана.
Прошептав тихенько: — Крібле-крабле..
Ну, а потім — зразу ніч настала.

І заснули всі на світі діти,
і дерева, й голубі поля.
Вітром казки, срібним, аж блакитним,
сповнилось вітрильце корабля.

Хто не вірить — хай кота спитає,
розповів мені він вчора сам
про чудесні мандри Капітана
і про інші добрі чудеса.

2

ВНОЧІ, КОЛИ ТИ СПИШ...

Вночі усе не так.
Вночі, коли ти спиш,
літає в небі рак,
балакають стовпи.

Вночі танцює польку
із брамою паркан
і квітнуть парасольки
на сніжних квітниках.

Вночі чудні дива
навколо нас трапляються.

Акваріум-трамвай
по вулицях катається.

Зробились рибки дамами
в шовках, із діамантами.
А сніг спадає самими
прекрасними трояндами.

Вночі при вході в парк
під дзвін шарманки ніжної
співає леопард
в циліндрі білосніжному.

А місяць-молодик
сидить вгорі на башті,
худенький та блідий:
мабуть, не любить каші.
Так на вершечку самому
сидить він до зорі.

Здають йому екзамени
столичні ліхтарі.

І вирушає з гавані
за тридев'ять земель
у кругосвітнє плавання
маленький корабель.

3
ПІСЕНЬКА ПРО КАПІТАНА

Розступайтесь, береги,
дикі хащі і сніги,
всі Америки, Гренландії,

всі Ісландії й Зеландії,
острови й архіпелаги,
люди, звірі і комахи,
тундри, скелі і пустелі,
і Марселі, і Брюсселі,
і Сахари, й Занзібари,
й голубі Мадагаскари!
Наш сміливий, непоборний
паперовий Капітан
не боїться ані шторму,
ні акули, ні кита.
Срібні ґудзики і шпага,
шитий золотом мундир.
Кольоровий симпатяга!
Паперовий командир!

4

ПРЕСЛАВНЕ МІСТО ТОРТОГРАД

В Буфетії, у Кришталевовазії,
де височіє Коровай-гора,
за озером Дитячої Фантазії
стоїть преславне місто Тортоград.

У тій країні мир і добрий лад.
Там владарює мудрий Шоколад,
відважний воїн в мантії багряній,
що переміг самого Мишіана.

І миші тільки клацають з кутків
зубиськами на ті солодкі брами.
Та зась! Ще й досі ниють їм боки.
Казали, Мишіан тоді од страму

так закопався глибоко в норі,
що наскрізь землю лапами прогріб
і виліз аж у Африці. І там
ним повечеряв сам Гіпопотам.

Але гостям радіє Тортоград.
І Капітан, зустрінутий привітно,
гуляє містом, дивиться парад
і наминає пончики з повидлом.

5

ВЕЛИЧАЛЬНА ПІСЕНЬКА НА ЧЕСТЬ ТОРТОГРАДА

От так місто!
Ну і місто!
За сто тисяч літ не з'їсти.
І якщо ти з'їв будинок,
чи крамницю, чи готель —
не хвилюйся: дивом дивним
з-під землі новий зросте.
Там будинки — "подарунки",
ще й повнісінькі усі.
Там рожеві з візерунком
ходять вафельні таксі.
Там і палаци, і брами,
там солодке геть усе.
Там сиропним водограєм
заливається басейн.
Там дахи із шоколаду,
тротуари з мармеладу,
там буфети і столи
із халви і пастили.
Навіть ліки тих країв
Їв би, їв — не переїв.
А мікстури їхні радо

пив би й пив, як лимонади.
А узимку скільки втіх!
Лиш встигай підставить руки
з неба падає не сніг,
а солодкий білий цукор.
А коли там град уже —
з неба сиплеться драже.
Як вперіщить! Як ушкварить —
порожніють всі бульвари.
Град іде! Рятуйтесь, братці!
Хоч біда й солодка ця —
та потому тортоградці
ходять в гулях і синцях.
Палахтять різноколірно
їхні гулі і синці.
На зефіровім подвір'ї
скачуть кекси-горобці.
Ось заходить пончик-сонце.
Ніч бульварами ступа.
Зазирає у віконце
світлий місяць-марципан.

6

МАРМУРОВА СОВА

Бабусин нічник, Мармурова Сова,
шепнула фаянсовій скриньці:
Пу-гу! Капітан — неможливий дивак!
Ви згодні зі мною, сестрице? —
А скринька закрилась. Крутнула ключем.
Змовчала не досить привітно.
Коли в тобі стільки коштовних речей —
яке тобі діло до світу?!

В Сови ж розболілась з тривог голова.
Сова була щедра й недремна.
І світла в собі не ховала Сова —
світила усім, кому темно.

Пу-гу! Може бути трагічним фінал.
Тут стільки мілин, що, їй-право,
не слід би йому запливать у канал
між лівим сандалем і правим.

Тривожно очима світила Сова,
вслухалась і мимрила тихо:
Пу-гу! Капітан — неможливий дивак!
Хоч би з ним не скоїлось лиха!

7

КУБИКОВЕ МІСТО

Капітане, добрі вісті,
розчудесні просто.
Славне Кубикове Місто
просить вас у гості.

А живуть там симпатичні
кубикові люди,
хоч голівки в них кубічні,
та зате премудрі.

Крутять кубикособаки
кубикохвостами,
тут сміливо можна якір
кинуть, Капітане!

В синім кубикобудинку
ще не спить вночі там
у халатику в клітинку
кубикоучитель.

Ставить кубикові двійки
ще й бурмоче грізно він:
— Цим хлопчиськам тільки бійки
та хокей у голові.

І хитає головою
кубиковий глобус:
— Знов не вивчив кубик Вова,
де пустеля Гобі?

А тим часом зацвітає
кубик-кактус звично.
А до того ж закипає
самовар кубічний.

Доки кактус зацвітає,
самовар не вистиг —
завітайте, Капітане,
в Кубикове Місто.

8
КРАЇНА МИШІАНІЯ

Була в мишви одним-єдина манія:
все звоювать і всіх узять в полон,
щоб в цілім світі — тільки Мишіанія,
а інших щоб народів не було.

Забули мишеняток своїх бавити,
забули свої квіти поливать.
Знай гострять зуби, і крокують лавами,
і верещать, аж хрипнуть: "Во-ю-вать!"

— А де був кіт? — можливо, хтось спита.
Е, діти, де ви бачили кота
сучасного, що полював би миші?
Коти тепер зробились дуже пишні.

Коти їдять котлетки, зрідка — суп
і "лікарську" м'якеньку ковбасу.
Хай та мишва хоч дім переверне —
достойний кіт і оком не змигне.

Він спить. А миші переводять харч,
муштруються під гуркіт барабана,
горлаючи свій мишіанський марш
і клацаючи гострими зубами.

9
МАРШ МИШІАНЦІВ

Ать-два! Ать-два!
Будь розумна, о мишва!
Треба вкрадьки, треба нишком,
хитрувати треба, мишки.

Мишіан, наш полководець,
вчив хвостатий свій народець:
— Нападайте, коли тьма,
із-за рогу, крадькома...

Тихо-тихо, цитьте, цить.
То навшпиньках, то на пузі.
Лиш тоді, як ворог спить
і коли він сам, без друзів...

Наш народ — землі окраса,
вищий дух і вища раса.—
Мишіанів заповіт:
згризти, зжерти цілий світ!

Ми прекрасні, непоборні,
і кива з портрета нам,
лапку викинувши вгору,
сам Великий Мишіан.

10

НІЧНА БИТВА

Коли чорнюща ніч настала,
коли й Сова вже задрімала,
згасивши електричний зір —
мишва нечутно вийшла з нір
і оточила Капітана.
А Кіт промуркотів з дивана:
— Яке це варварство, їй-право,
ці війни, галас, суєта!
Ні-ні, криваві ці забави
не для порядного Кота.
Нехай воюють, хай вмирають,—
я Кіт. Моя подушка скраю!..—
А Капітан у вражий стан
влетів, як грізний ураган.
Один супроти всіх, як лев,
відважно бився він. Але
якби ж хоч трішки світла,

світла!
У темряві яка там битва!
Вже обезсилів Капітан.
А в шибці все ще не світа.
Хто порятує? Хто поможе?
І раптом...
дзвінко, переможно
засяяла вогнями ніч.
І гострі бджілки вогняні,
як з неба, на мишву упали,
гули, жалили, обпікали.
І розбігалась ледь жива
од страху капосна мишва.
— Та хто ж ви такі?
Зірочки? Світлячки?
Як світяться ваші гарячі крилятка!
— О ні, ми звичайні собі сірнички
з країни Кухляндії,
з міста Шухлядки.—
Послухай уважно, малюк, і збагни
ту пісеньку, котру співають вони.

11

ПІСЕНЬКА СІРНИЧКІВ

Жила сосна, росла сосна.
Турбот не відала вона.
Над нею, срібні і легкі,
горіли радісно зірки.

Зіркам позаздрила сосна,
і сумно мовила вона:
— Отак би жить! І так вмирать!
Летіть, палати і згорять!

Від тої мудрої сосни
родились ми, її сини,
легкі, крилаті сірники,—
ми дуже схожі на зірки.

Хай крильця наші палахтять —
од них світлішає життя.
Хай смертні ми, і я, і ти —
безсмертний наш вогонь святий.

Хай догоряємо дотла —
безсмертна радість од тепла,
безсмертний пломінь доброти,
а в нім безсмертні я і ти!

12

РАНОК

Сніжок, за вікнами світа.
Зарум'яніла шибка.
В акваріумі золота
розпозіхалась рибка.

І знову стало все як слід,
мій друже, так, як треба!
Скінчивши свій нічний політ,
рак опустився з неба.

Спинились брама і паркан,
бо ж треба знати міру!
І парасольки з квітника
розбіглись по квартирах.

І повернувся в зоопарк,
і солодко розлігся
такий звичайний леопард
в такій звичайній клітці.

А за вікном дзвенить трамвай,
шумить ранкове місто.
Гукає хлопчику: "Вставай!" —
будильник голосистий.

Так весело на світі жить,
рости, учитись, бігать!
На стінах сонечко дрижить,
аж молоде од сміху.

А паперовий Капітан
не скаже нам нічого
про те, чому стоїть не там
кораблик, де учора.

Чому подряпане чоло,
а на руці — пов'язка.
Мовчить.
Мовчить.
Дзвенить крилом
ласкава птиця-казка.